

מסורת הש"ס

(א) עירובין סד: (ב) (לעיל
כא: (ג) (לקמן סה:
(ד) דנכריס, ר"מ, (ה) אלף.
רש"י

הנהגות הב"ח

(א) תשוב' ד"ה וזה היכא
וכי' נבי' ניסול הנמצא
אלמא כל היכא: (ב) ד"ה
סימן וכי' מין שני
בחוץ וכו' לזה:

מוסף רש"י

דאין מעבירן על
האוכלין. התנא אכולין
בדרך איש רשאי לעבוד
עליהן ולהניחן שם (שד"ח)
:לד

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

והדברא. וסימן העשוי לדרם הוא: **דמינשפסא.** מתנגגל כרגלי אדם ובהמה ואינה נמצאת במקום שנפלה מחילה: **דיקרי.** ככריות: **הא של צבל הבית חייב להכריז.** ואע"ג דבהדיא מצינן לה במתמיעין^א אידי דנקט לזוהמיה מרשא כרכות ברשות הרבים לזוהמיה וקאמר לרבא נהני נהני וזוהמיה

דמדרסא ברשות היחיד נוטל ומכרו דלא
מדרסא והאלומות בין ברשות הרבים ובין
ברה"י נוטל ומכרו כיון דגביהו לא מדרסא
ורבא מתרין לשעמיה במקום כריכות
ברה"ר הרי אלו שלו דמינשתפא ברה"י
חייב להכריז דלא מינשתפא והאלומות בין
ברה"ר ובין ברה"י נוטל ומכרו כיון דיקורי
לא מינשתפא ת"ש ככרות של נחתום הרי
אלו שלו הא של בעל הבית חייב להכריז
של בעל הבית מאי טעמא כיון דאית בהו
סימן דמידע ידיע רפתא דאיניש איניש
הוא ולא שנא רשות הרבים ולא שנא
רשות היחיד נוטל ומכרו אלמא סימן
העשוי לידרס הוא סימן תיוכתא דרבה
אמר לך רבה התם היינו טעמא משום
דאין מעבירין על האוכלין והא איכא נכרים
נכרים חיישי לכשפים והאיכא בהמה וכלבים
באתרא דלא שכיחי בהמה וכלבים לימא
כתנאי ר"י אומר לכל דבר שיש בו שינוי
חייב להכריז כיצד מצא עיגול ובתוכו חרס
וכר ובתוכו מעות מכלל דתנא קמא סבר
הרי אלו שלו סבריה דכולי עלמא סימן
הבא מאיליו הוא סימן ומעבירין על האוכלין
מאי לאו בסימן העשוי לידרס קא מיפלגי
מר סבר לא הוי סימן ומר סבר הוי סימן
אמר רב זכיד משמיה דרבא אי ס"ד דקא
סבר תנא קמא סימן העשוי לידרס לא
הוי סימן ומעבירין על האוכלין ככרות של
בעל הבית ברה"ר אמאי מכרו אלא אמר
רב זכיד משמיה דרבא דכולי עלמא סברי
סימן העשוי לידרס הוי סימן ומעבירין על
האוכלין והכא בסימן הבא מאיליו קא
מיפלגי דתנא קמא סבר סימן הבא מאיליו
לא הוי סימן ור"י סבר הוי סימן ורבה אמר
לך דכ"ע סימן העשוי לידרס לא הוי סימן
ואין מעבירין על האוכלין והכא בסימן הבא
מאיליו קמיפלגי ת"ק סבר לא הוי סימן
ור"י סבר הוי סימן איכא דאמרי סבריה
דכ"ע סימן הבא מאיליו הוי סימן וסימני
העשוי לידרס לא הוי סימן מאי לאו
במעבירין על האוכלין קא מיפלגי דמר סבר

מעבירין ומר סבר אין מעבירין אמר רב זביד משמיה דרבא אי ס"ד סבר ת"ק סימן העשוי לידרס לא הוי סימן ומעבירין על האוכלין ככרות של בעל הבית ברה"ר אמאי מכרין אלא אמר רב זביד משמיה דרבא דכולי עלמא סברי סימן העשוי לידרס הוי סימן ומעבירין על האוכלין והכא בסימן עמאיליו קא מיפלגי דתנא קמא סבר סימן הבא מאיליו לא הוי סימן ור"י סבר הוי סימן ורבא אמר לך רכולי עלמא סימן העשוי ליד על האוכלין והכא בסימן הבא מאיליו קא מיפלגי תנא קמא סבר סימן הבא הוי סימן ואמר רב זביד משמיה דרבא כ"ללא דאבידתא כיון דאמי ליה מינה ואמר רב זביד משמיה דרבא ה"לכתא כריכות ברשות היחיד אי דרך נפילה הרי אלו שלו אי דרך הנחה נוטל ומכרין חוה"ו בדבר שיש בו סימן לא שנא ברה"ר ולא שנא ברשות היחיד בין דרך נפילה

כג.

עין משפט
נר מצוה

בזה א מיי פירד מהל'
 גולה וחזקיה הל' ג
 סתם עשן עד מוש"ע ח"מ
 ס' רמב סעוף ה'
 ב' ב מיי שם פט"ו הל'
 ח סתם שם מוש"ע שם
 סעוף ט':

רבינו חננאל

[illegible]

סימן הבא מאתו הרי סימן
פרש"י דלשם סימן נמשך שם
ולא נפל מאתו וקשה דאין דרך לתת
מטות כבכר למתן אלא י"ל דאמור
ידוע שפלו לו שם ומי"ל לא הו סימן
בדיו דרגילות לבא מאתו מסתמא
אלא ידע כיון שאין ניכר בחזק אבל
סימני בהמה שכן מאתיהן הו סימן
כיון שניכר וס' וכן דבר שאין ניכר
בחזק אלא הו רגילות לבא מאתו
הו סימן:

מחרוזות

לא היו סימן ואין מעבירין
ממאיליו לא היו סימן ור"י
ווי לה לחסרון כים מיואש
ים הרי אלו שלו ברשות
בדבר שאין בו סימן אבל
בין דרך הנחה חייב להכריז:
ומחרוזות

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones